

Ànima (b)vella

Un relat de: [Mena Guiga](#)

-Sóc optimista pessimista-es deia una dona amb molta avidesa de saviesa, que n'engolia sense pair prou vinga i vinga informació vinga inputs inputs i la feia créixer, sí, però el cervell li petaria. Cefalees contínues, migranyes que no migraven. Era el seu mal. Ella s'autodeia que tenia un % elevat d'ànima vella i bella. Li faltava...

-Ja ho dic jo mateixa: treure'm el fumar, el cafè amb llet, la carn i el peix. Si més no en temps estiuc, que se'm posen pitjor.

Si algú li preguntava si era una persona evolucionada, li fotia una hòstia.

Aquell dia que volgudament havia anat a esperar l'autobús, el primer, quatre hores abans, sentí ben clar que cada vegada que actuava nocivament pel planeta li venia una ansietat-angoixa-desassossec. Tot i tenaçment persistir amb els costums.

Decidí ser més ànima conscient vestint-se sovint de rosa, l'únic color que no emanava -havia llegit- connotacions negatives. Amor, tendresa, puresa, compassió. Fent tuf de tabac? Amb vibracions de telefonia? Amb acnè de quasi tercera edat a causa de menjar cadàvers de la indústria de l'aliment a l'engròs?

I si buscava ànimes afins?

Conegué, via xarxa social, un home que s'autodefiní de, també, ànima prou vella.

Aquell home, més jove físicament, s'estava plantejant formar un santuari on portar animals salvats de la indústria càrnica, sers maltractats per cors malcarats (que si se n'adonaven, ho tapaven). En no disposar d'una economia joiosa estava considerant el tema 'teaming', tot i que li costava demanar, no fos que algú l'apuntés com una forma de procurar-se diners sota mentides. Li feia por que es descobrís l'espai que encara no tenia on els encabiria. I si sers malaltissos i violents anaven a atacar i matar les pobres bèsties, presos de la incomprensió? Aquells pensaments li treien son i va ser com s'afegí en virtual i virtuosa conversa amb un altre home un altre pèl més jove físicament qui li explicà que es notava fent el pas o obrint-se, que la seva ànima picava fort, que l'afectava cada tecla tocada de la Terra i que, al seu torn, tampoc dormia les hores que calia. S'havia deixat barba i bigoti oblidats i es van tornar blau-gris com els seus ulls antics. Aquell segon home comprava pa de massa mare i es posava oli d'argan a la pell. Així se li havia encetat la transformació. Si deien 'el despertar' reien amb aires d'antigor i no sabien quins emoticons usar.

Aviat la dona va conèixer el segon individu il·luminat.

Les tres ànimes velles van acordar una escapada d'un cap de setmana en una casa rural plural construïda ran d'un penyasegat en terres humides on estovar l'esperit que tenien tant comú. El mar els saludà somrient planerament amb un verd sa aquell dia i feu una musiqueta-suma de veus de cargoles colgades als fons marins amb rerefons com de cops d'esclops que era l'afegitó del picar de valves de tot ple de musclos.

Ella i ells ho van captar.

-Prenem un cafè amb llet?-ells van preguntar alhora.

-Cafè amb llet...hahaha, i ara! Hhaha.

I ella visualitzà el trio.

La dona va assentir i es va quedar amb el coll abaixat aixafant la sotabarba pronunciada. Abans es tragué un fulard que la començava a destorbar. Estigué d'aquella manera un parell de minuts. Semblava una cosa rara.

-Jo només faré dormir i esmorzar. Vaig justa. Pagar tren i taxi m'ha escurat.

-Dona, et convidem! Oi, Albiol?

-Sí, Blaudi, sí.

Van mirar la Neda.

-Ep, tinc el meu orgull! Hauria d'haver callat, que en sé poc. Quan el meu fill em porta en el seu cotxe de quarta

mà em cobra els viatges. Això un fill no ho ha de fer mai, encara que vulgui continuar a la universitat i no tingui ingressos, el pare a la Patagònia rajoiana passant d'ell i jo prou faig per a mi. Si m'emprenyo el desheredo del buit que el deixaré o li faré un favor i serà d'una pila d'impagats, hahaha. Uf, aquesta informació la veig com un recular en la meua evolució anímica...però és que m'irrita tant!

Va voler encendre una cigarreta que havia infiltrat en una butxaca.

-No!- exclamaren els homes alhora.

Cadascú li va donar una mà per conduir-la cap a la terrassa per seure, a estar pel paisatge, a...plorar amb l'aroma d'un excel·lent cafè.

En Blaudi, en la seva cinquantena, ple de cicatrius d'unes quantes existències que si calia repetiria, va somriure el primer.

-Potser hem vingut a expressar-nos sense mots.

Els altres dos aturaren l'aixeta de l'emoció i van brindar amb ell amb les tasses plenes de l'aromàtica beguda. Quasi en vessava una estimulants escuma que van xarrupar llavors rient.

Al voltant de la tauleta rodona de fusta de pi pinyoner, instal·lats en cadires de roure robust, una mena d'ambient enyoradís s'apropià de la Neda, qui tornà a plorar. Cada llàgrima queia sobre un platet que els havien portat sense res. Aviat en fou ple: aigua salada de la Neda. Hi hagués pogut nedar si s'hagués fet diminuta com la Polzeta.

-Vull anar-les a barrejar amb el mar.

-T'hi hem d'acompanyar, agafant entre totes el plat, anant amb cura que no se'n vessi ni un mil·lilitre.

Ho van dir a l'uníson tres veus calmades i fermes. Darrere la Neda, l'Albiol i en Blaudi hi havia la mare i les dues filles que regentaven l'establiment. Que no tenien cap altra feina?

-Aquesta és una de les nostres ocupacions primordials.

-Quins noms teniu?- l'Albiol va voler saber.

Un plugim pixaner li mullà el rostre de trenta-sis anys. Clogué els ulls per gaudir de la sensació calenta, contrastada amb un fred a mida que es congrià de cop. L'Albiol quedà aturat en aquell estat intens.

En Blaudi llepà les nanses de les tres tasses, li vingué de fer-ho, passà la llengua pels forats. Cada tassa li contà una història i l'home es quedà mirant-les, havent-les disposat una al costat de l'altra, alineades, el mateix proganisme, la mateixa necessitat de contar pòsits i quedar amb el cul impecable, aquelles tres peces de vaixella. En Blaudi quedà aturat amb aquella imatge potent.

Mentrestant, les quatre dones esdevenien quatre punts en una llarga baixada cap al litoral. Una d'elles, rosa, la Neda; les altres: groc, taronja, blau.

El gran element líquid les estava esperant, amb el neguit a cada onada. El sol va imposar-se daurant el sender irregular, pedregós, lliscós per on se li apropaven. Herbes altes xisclaven dolors que els tibaven les tiges. Insectes mai vistos, de tonalitats increïblement increïbles, dibuixaven ziga zagues en l'aire. Elles, però, no es distreien ni perdien l'equilibri. Formaven un tot. Continuaven, amb solemnitat, amb harmonia, amb convicció. L'astre rei escalfava les llàgrimes que s'havien espesseït per no caure del fràgil sistema de transport. O així ho feien creure.

Tan bon punt van ser sumades al mar, el plat es trencà amb el so d'una galàxia que moria. Unes columnes de fum ple de partícules de cendra antiquíssima van tapar la Neda, l'Albiol i en Blaudi, els van invisibilitzar. I va durar el que convenia que durés. Després, aquells tres éssers prosseguirien el seu viatge mentre tu, qui llegeixes el relat, et preguntes que coi significa tot plegat (sabent-ho).